

Κι' έξαφνα, μιά μέρα, μιά έφημερίς έδημοσίευσε ένα δεινό κατηγορητήριο εναντίον τών Έμπέρ: τούς κατηγορούσε ότι ήσαν άπατεώνες και ότι είχαν παραβιάσει τó χρηματοκιβώτιο και είχαν οικειοποιηθή τά εκατομμύρια του Μπράουφορντ. Τó σκάνδαλο ύπήρξε μεγάλο.

Ο Λουπέν παρακολούθησε τήν ειλικρινή συντριβή του ζεύγους και προσπάθησε νά τó παρηγορήσει όπως μπορούσε. Ο γέρο-Έμπέρ όμως δέν ήσυχασε παρά μόνον όταν του έδωσε γιά νά δημοσιεύσει στίς έφημερίδες μιά δήλωση, ότι είχε προσκαλέσει γιά τήν έπομένη τόν εισαγγελέα και πραγματογνώμονα γιά νά πιστοποιήσουν τó ουκοφαντικόν τής εναντίον τούς κατηγορίας.

Και τότε, βλέποντας ότι δέν απέμενε πλέον άλλος καιρός, ο Λουπέν άποφάσισε νά ένεργήση.

Και πράγματι. Τό ίδιο βράδυ άφου έπέισθη ότι όλοι στο σπίτι κοιμόντουσαν, άνοιξε τó παράθυρό του και με τήν βοήθεια ενός μακρουού σχοινού πήδησε στο μπαλκόνι του γραφείου. Άνοιξε με προσοχή τήν μπαλκονόπορτα — που είχε φροντίσει νάφήση από νωρίς μισάνοιχτη — μπηκε στο γραφείο, προχώρησε στο χρηματοκιβώτιο και με μεγάλη ύπομνη έπεδόθη στην εργασία τής παραβιάσεώς του. Σε μισή ώρα τó χρηματοκιβώτιο άνοιξε.

Μέσα σ' αυτό ήσαν τοποθετημένα με μεγάλη τάξη, μέσα σε δυό θαλιτσούλες, τά χρεώγραφα και οι τίτλοι τής κληρονομίας. Ο Λουπέν πήρε τις δυό θαλίτσες και τις κουβάλησε στο δωμάτιό του, όπου έκαμε τήν μοιρασιά με τόν σύντροφό του.

Τήν έπομένη τó πρωί έτοιμαζόταν νά πάη στους Έμπέρ, όταν τήν πρώτη έφημερίδα που άνοιξε, έδιάβασε τήν έξης έκπληκτική είδηση: Οι Έμπέρ είχαν έξαφανισθή. Και οι έμπειρογνώμονες, όταν έρευνήσαν τó χρηματοκιβώτιο, δέν βρήκαν μέσα σ' αυτό παρ' ό,τι είχεν αφήσει ο Λουπέν. Δηλαδή τίποτα.

Έτσι άκριβώς μου διηγήθηκε τήν πρώτη αυτή περιπέτεια του ο ίδιος ο Άρσέν Λουπέν.

— Αύτη ή ύπόθεσίς μου, είπε στο τέλος, κρύβει ένα σωρό μυστηρια. Γιατί νά έξαφανιστούν οι Έμπέρ; Γιατί νά πιαντούν από τή βοήθεια που τούς έφερνα σαν από μηχανής θεός;... Η διάρρηξις ήταν καταφανής. Δέν είχαν παρά νά πούν: Τά εκατομμύρια ήσαν έδω, αλλά έν τώ μεταξύ έκλάκησαν!... Κανείς δέν θά μπορούσε νά τούς διαφέυση. Και θά έσώζοντο.

— Και δέν τούς λυπήθηκες διόλου τούς δυστυχισμένους αυτούς;...

— Τι είπες; έκραύγασεν ο Άρσέν άναπηδώντας.

Η άγανάκτησίς του μου έκανε έντύπωση. Έπέμεινα.

— Ωστε, κατά τή γνώμη σου, έπρεπε νά αισθανθώ τύψεις; φώναξε.

— Τύψεις ή λύπη, όπως θέλεις πές το. Τούς κατέστρεψες... τούς έκλεψες τέσσερα - πέντε εκατομμύρια...

— Μά φίλε μου, δέν κατάλαβες λοιπόν άκόμη πώς όλ' αυτά τά χαρτιά πούκλεψα ήσαν... πλαστά;!

— Πλαστά! έπανάλαθα κατάπληκτος.

— Πλαστά! Ξανάπε κι' αυτός με λύσσα. Η όμολογίες, ή μετοχές, τά κουπόνια, όλ' αυτά ήσαν χαρτί χωρίς αξία!... Απομιμήσεις!... Ούτε πεντάρα δέν μπόρεσα νά βγάλω απ' όλ' αυτά!... Χά, χά, φίλε μου... Μά δέν σου είπα τó νοστιμότερο άκόμη: Έ, λοιπόν, ξέρεις τί ρόλο με είχαν άναγκάσει οι Έμπέρ νά παίζω χωρίς νά τó μαντεύω, όσο ήμουν στο σπίτι τους; Ημουνά ο νεαρός... Άνδρέας Μπράουφορντ!

Έτσι με παρουσίαζαν... Ο έκκεντρικός, ο μονομανής άνεπιφώς του κληροδότου τών εκατομμυρίων... Δέν είνε θαυμασιο αυτό;... Κι' ένω έγώ έπόζαγα γιά ευεργέτης, ο Έμπέρ, φίλε μου, πουλούσε άράδα τούς τίτλους και τις όμολογίες του γέρου Μπράουφορντ στους τραπεζίτες, οι όποιοι δέν έδίσταζαν διόλου, έφ' όσον όλ' αυτά γινόντουσαν τή άνοχη του δήθεν πραγματικού κληρονόμου!... Έ;...

Πώς σου φαίνεται αυτό;... Τί σχολείο, έ, γιά έναν άρχάριο σαν κι' έμένα!... Είνε ή μόνη φορά που με «τύλιξαν» στη ζωή μου... Με «τύλιξαν» όμως γιά καλά!...

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό τήν διεύθυνσιν τής διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ. Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Αθήναι.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

(Του Αιμ. Βεράρεν)

Τα μοιρολόγια που άντηχούν στού δρόμου εκεί τó θάθος, Που είν' ή παληές τους ή στροφές όλο καημό και πάθος, Που είνε λειψά τά λόγια τους κ' ή ρίμες τους ρημάδι Είνε πολύ πιό θλιβερά τις Κυριακές τó θράδυ. Μέσ' στη σιωπή που άπλώνεται, φωνές και φώτα σβύνουν, Άποκοιμείται τó χωριό. Η έσπερινή καμπάνα Χτυπάει φτωχά τόν πόνο της και τά καλύβια ως κλείνουν Κ' οι σύρτες κ' ή δξώπορτες σκουληκοφαγωμένες, Σάν άνθρωποι, σέρνουν κραυγές γιομάτες δυστυχία. Κάπου, ένα μούγκρισμα πολύ γλυκό μέσ' στα λειβάδια, "Η μέσ' στο σταύλο ή τήν αύλη κάποιαν άνησυχία. Οι κάμποι από σκιρτήματα γεμίζουν και σκοτάδια Κανέναν. Στόν όρίζοντα ή μοναξιά είνε μόνο Και νέφη ταξιδιάρικα που φεύγουν όλα όμάδι. Και μέσ' αυτή τήν κούρασι και τ' άπειρο σκοτάδι Και, κάτω εκεί, μέσα σ' αυτόν τής έξοχής τόν πόνο Τά μοιρολόγια που άντηχούν στού δρόμου μέσ' στο θάθος, Που είν' ή παληές τους ή στροφές όλο καημό και πάθος, Που είνε λειψά τά λόγια τους κ' ή ρίμες τους ρημάδι, Πεθαίνουν μέσ' στην Κυριακήν αυτή και μέσ' στο θράδυ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

(Του ίδιου)

Λίγο καπνιά κι' από στουπί είν' οι ούρανοί

Πέφτει ή θροχή θλιμμένη, μακρυνή

Και νά κι' όλο ξεβάφει,

Στόν πεισνωμένο και μονότονο άγέρα

Του φθινοπώρου τó χρυσάφι

Νά, τά χρυσάφια κ' ή πορφύρες σβύνουν πέρα.

"Ω, σείς που άνατριχιάζετε γλυκά μέσ' στον άέρα,

Άντικρυνά στον ούρανο, σ' όλο τó δρόμο πέρα

Φύλλα, σαν χέρια, λυπημένα,

"Ω, νά τώρα που κείτεσθε στο χώμα πεθαμένα.

Η ώρα τώρα άπόκαμε τις μέρες πειά νά πλάθη

Τριγυριστής ο άνεμος μέσ' στους άγρους πλανιέται

Μ' ένα βουβό παράπονο ή άγια ζωή τών κάμπων

Κάτ' από ένός τρισκότεινου τάφου τά θάθη

Σωριάζεται και μέσ' στη γή κυλιέται.

Πέστε, άκούτε με τά σήμαντρα νά περπατάη,

Άκούτε νάρχεται απ' τά θάθη τών αίωνων πέρα,

Η γρηά και θλιβερή είμαρμένη,

Αύτη που άτέλειωτα μέσ' στο σωρό πετάει

Τών κουρασμένων και παληών αίωνων

Σάν ένα σάκκο κούτσουρα τó χρόνο;

ΤΑ ΔΥΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

(Του ίδιου)

Δυό βασιλόπουλα ήταν, μιά φορά,

που τά βαθεία τά χώριζαν νερά

κι' ένα γιοφύρι, μόνο, ήταν στα μάκρη,

πολύ μακρυνά, στού κόσμου τήν άλλη άκρη.

Κ' είχαν πολύ ώστόσο αγαπηθή.

Γιατί; Γιατί ήταν τó νερό βαθύ

και τó γιοφύρι, μόνο, ήταν στα μάκρη,

πολύ μακρυνά, στού κόσμου τήν άλλη άκρη,

Μεταφράσεις: ΜΗΤΣΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ

(Τής Ιωάννας Βίλων)

Γύρεψα μέσ' στον κήπο μου τά πιό ώμορφα λουλούδια

και με τ' άπομεσήμερο τά μάζεψα ένα - ένα

κι' έπλεξα τής αγάπης μου δροσάτο ένα στεφάνι,

που πιό λεπτό κι' ευωδιαστό δέν είν' άλλο κανένα.

Όμως ποτέ δέ στόλισε μ' αυτό τó μέτωπό της.

Τ' άνθη πειά μαραθήκανε κι' έσβύστηκε μαζί

κι' όλ' ή γλυκύτατη πνοή που έχύνανε τριγύρω.

Μά πάντα μέσ' στο στήθος μου τó άρωμά τους ζή.